

Årets bild – som jag missade

Man skulle ha haft kameran med! Men inte kan man väl fotografera i ett omklädningsrum?! Fast – det skulle ha blivit en fantastisk bild. Och den hade säkert blivit utsedd till årets foto – åtminstone bland orienterare! Så här såg den ut:

Kerstin Palm står iklädd läsglasögon. Inget mer. Gittan Jonsson har också brillor men har bålen insvept i en stor badhandduk och med vattendroppar på all synlig nakenhud. De står tätt ihop med huvudena och är helt avskurna från och omedvetna om omvärlden, som består enbart av kvinnor i olika stadier av av- eller påklädning. De har båda blickarna riktade nedåt till det som en av dem håller i handen. Det är förstås en orienteringskarta och den intensiva koncentrationen och dito konversationen handlar givetvis om den, eller rättare sagt om hur de två damerna var för sig tagit sig fram genom terrängen med vägledning av nyss nämnda karta.

Jag sitter på en bänk två meter ifrån och iakttar fascinerat denna bild. För mitt inre öga klipper jag ut bilden så som min kamera skulle ha gjort. Vilket kanonfoto! Jag skrattar högt men damerna märker ingenting utan fortsätter sitt halvviskande ”gick du stig eller gick du runt” och pekar menande och initierat. Jag påpekar för kvinnorna runt om vad jag ser och de tittar upp och stämmer småleende in.

Orientering anses vara en individuell sport men då ser man bara till tävlingsmomentet dvs start, genomförande och målgång. Resten är i högsta grad kollektivt. Så var det denna vackra och svala oktobertisdag när OK Grip bjöd in på en kontrollspäckad tur i Mariefredstrakten på en 4.000-delskarta. ”Det går så fort då”, säger folk om en så’n karta, men det märkte inte jag för det gick lika sakta som vanligt och den rackarns banläggaren la emellanåt kontrollerna synliga på långt håll (”lätt som en plätt”, tänkte jag då) för att i nästa stund gömma dem bakom en sten eller under en gran. När jag passerade ett hygge undrade jag om jag hade hamnat mitt i ett jaktrev, eftersom det gick färgglatt klädda människor med avstånd emellan tvärs över och dessutom mycket målmedvetet. Nä, det var förstås orienterare på väg mot nya kontroller.

Vad menar jag med kollektivt? Jo, när man anländer till tävlingen är den omgärdad av ett kollektivs ansträngningar allt från parkeringsanvisningarna, betalning och instämpling till utstämpling, resultatgivning och banläggarnas iver att få reaktioner. Vilken gemenskap det är! Folk överallt som i dusch och omklädningsrum, runt fikaborden eller sittande på ryggsäckar. Och hela tiden detta öronbedövande sus av frågor (gick du över mossen?), jämförelser (ja, förstås, det var smartare att gå runt grönområdet), aha-upptäckter (va! var det ett jaktorn!), framåtblickar (vi ses i Sala på torsdag) och suckar (åh, om jag kunde springa som förr...).

Det är en värld som är obeskrivbar för den oinvigde. Försök t ex förklara hur man på en 2,6 km-bana kan vara ut en timme? Svaret blir: ”Ja, jag är också intresserad av motion och brukar gå elspåret 2,5 km men det tar bara 20 min!” Det är bara att ge upp och istället som jag sitta på omklädningsrumsbänken och iaktta Kerstin och Gittan. Se deras iver, tävlingsanda, gemenskap, sakkunskap och att bara glädja sig åt att få vara med på ett litet hörn.

Gun Sundberg den 25 oktober 2017